

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Siklóssy László*

Cím: *A gellérthegyi barlang vidéke egykor és most*

Forrás: *Magyarország*

Bp

(Hely)

1926. 6. 6.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old:)

Osztályozás

Tárgy

Fl. 21

Hely

Gellért-hegy

Idő

"1926"

Személy

A gellérthegyi barlang vidéke egykor és most

A Gellérthegy mindenkor foglalkoztatta az emberek fantáziáját. Vadul, féületlenül állt a sziklaóriás, hogy romantikus árnyékot vessen egy fejlődő ország kertős fővárosára. Boszorkányfészek, csillagvizsgáló, barlang és citadella mind olyasmi volt, aminek nagy hasznát látták a gyermekmese-költők. A

modern kor azonban fésülni kezdte ezt a hozzánk toppant gigászt. Így esett, hogy a Gellérthegy elveszítette regényesen félelmes karakterét, sőt lassanként a fővárosi polgárság mind nagyobb tömegeinek lesz könnyen elérhető sétá- és üdülőhelyévé.

A hegy félelmes karaktere elveszett, a romantikus jelleme azonban megmaradt.

Sok mindent elrontottak ebben a városban, a Gellérthegyet azonban nem sikerült elrontani. Sőt ügyes kézzel az öreg hegy mind tetszetős, vonzóbb köntöshöz jutott. Az a pompás ötlet, amely kápolnát formált a közismert barlangból, egyike volt a legsikerültebbnek, mert nemcsak a hitéletnek tett szolgálatot, hanem befejezte a hegy déli restaurációját is, sőt bizonyos történelmi vonatkozásokat keltett új életre. A Gellérthegy középkori történelme u. i. tud egy templomról, amely Szent Gellért tiszteletére emeltetett a hegy tetején vagy oldalán. E templomot elvitte a török, a késő utódok által emelt szobor s a mostani kápolna azonban méltó helyettesítői.

A barlang régi mivoltának elpusztulásáért nem kell busulnunk. A XVIII. és XIX. század fordulóján nagy barlangláz volt Magyarországon. Nagy volt a becsülete minden barlangnak s az utazók nem mulasztották el megnézni ezt a párányit is, amely után rendszerint a budafoki barlanglakásokat nézték meg. Ezt a gellérthegyi barlangot is lakásnak használták még az 1860-as években is: fakerítéssel, mellékbódéval, udvarral, az udvaron fával látták el, amit mindenki megnézett, akit a Sárosfürdő felé vitt az utja.

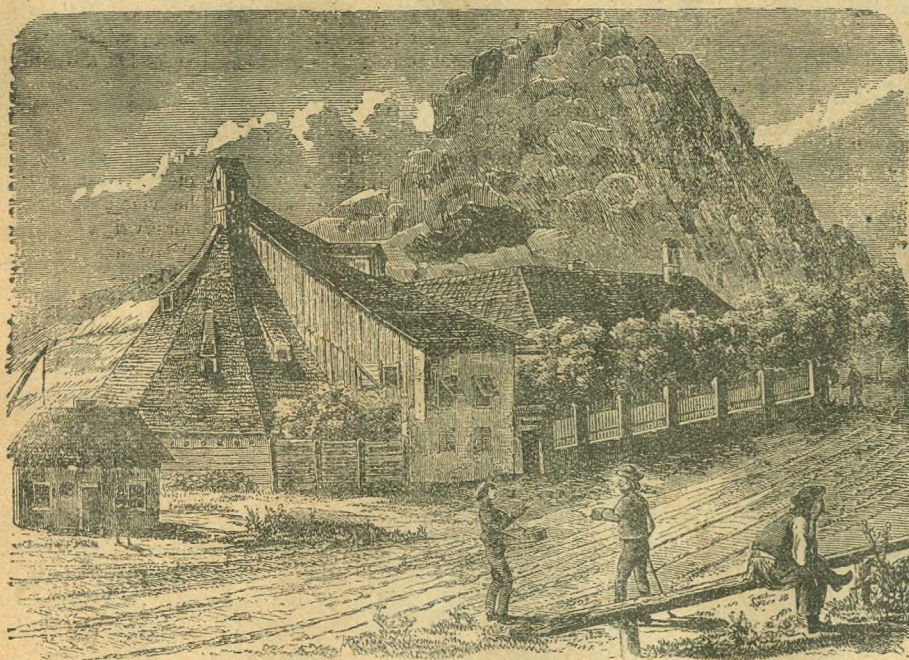
A Gellértfürdő őse, a Sárosfürdő u. i. pontosan hozzásimult a hegyhez és elzárta a hegyet mindenkitől. A turisták akkor még hátulról, a Krisztinából vagy az északi oldalon a Tabán elpusztult házsoraín keresztül hatoltak fel a

hegyre. Az aljában volt a nevezetes fürdő, melynek gyógyerejét ismerték középkori magyarjaink, majd az azok nyakára ült török testvéreink, de egyik sem becsülte meg valami nagyon. Ez volt a legolesőbb fürdő, amelyben még száz év előtt is két krajcárért meg lehetett fürdeni. Soha ennél jobb melegedőt! Tele is volt zsufolásig egész nap, úgy, hogy a tulajdonos csak 1844-ben szánta rá magát, hogy felépítteti. Akkor épült az az egyemeletes sárga ház, amelyre még bizonyára sokan emlékeznek s amely mintegy déli határköve volt Budának.

Ezt a sárgaépületet is elvitte a ragyogó Gellértfürdő, mely megterhelte ugyan a város pénztárcáját, de óriási mértékben hozzájárult ahhoz, hogy Budapest nepe egy előkelő és mindenki által hozzáférhető üdülő városnegyedhez jutott.

Ott, ahol valamikor boszorkányvilág, városvégi szeny és erkölestelenség uralkodott, most testi és lelki üdülést nyer a fáradt városi polgár.

Siklóssy László.

A Sárosfürdő a Gellérthegygel 1844-ben